

A Girona, de l'eufòria a la resignació en 45 minuts

Els bars, sobretot els del centre, s'omplen el dia que tothom estava convençut de celebrar l'ascens a l'elit

A Girona, de l'eufòria a la resignació en 45 minuts

a Girona estava tot preparat per celebrar l'ascens, però finalment la nit va ser molt silenciosa i sense gent als carrers. Mitja hora després del xiulet final de l'àrbitre no quedava cap rastre del dispositiu de seguretat ni dels mitjans desplaçats. Són els efectes d'una derrota que fora del terreny de joc es va seguir amb gran atenció des dels diferents establiments de la ciutat que

habitualment fan els partits de l'equip i altres que de forma excepcional es van omplir de seguidors que en quaranta-cinc minuts van passar de l'eufòria a la resignació. La majoria van marxar amb el convenciment que només és qüestió de temps.

Ahir la gent tenia la sensació que era el dia, i que després de la derrota dissabte del Getafe amb el Valladolid, els de Machín rematarien la temporada aconseguint el punt que necessitaven davant del Nàstic. A l'estona prèvia a l'inici del partit ja es respirava un gran ambient, i sobretot optimisme. Molts aficionats lluien la seva samarreta del Girona. Hi havia més banderes penjades als balcons del que sol ser habitual, i fins i tot algun autobús portava una bufanda al vidre davanter. Els que no van poder seguir-lo per televisió ho van fer per la ràdio o a les xarxes, però ningú se'l volia perdre. Els més previsors havien reservat lloc, i vint minuts abans de començar se sentien els càntics i els crits d'ànim. Un grup de turistes francesos que va creuar la plaça Independència va quedar sorprès per tanta eufòria aliè a la realitat de la fita històrica que podia viure's.

Amb les terrasses plenes, algun va tenir problemes per trobar lloc, cosa que va provocar que molts es perdessin el gol de Pablo Maffeo als primers trenta segons de joc. L'esclat d'alegria es va fer escoltar per tot arreu, i fins i tot es van sentir petards que feien saber a tothom del que estava passant. Amb el 0-1 l'afició veia el somni de l'ascens a tocar, i més en veure que els gironins dominaven el seu rival. Amb avantatge al marcador el temps passava lentament allargant el sofriment d'una afició escarmentada i insegura. La lesió de Pere Pons abans del descans va ser una primera decepció, sentida de manera especial per les llàgrimes del futbolista quan sortia del camp. Superat l'ensurt la primera part va deixar bones sensacions, i el tema de conversa girava entorn a la necessitat que l'equip marqués el segon gol i sentenciés el duel.

A la represa, i gairebé amb la mateixa rapidesa amb la qual s'havia avançat el Girona a la primera part, es va passar de l'eufòria a la preocupació per culpa de l'empat amb la rematada de Manu Barreiro. La por de la reacció dels tarragonins a base de lluita va anar augmentant progressivament a mesura que van anar arribant les ocasions de perill contra la porteria de Bounou. Amb el doblat d'Uche en vuit minuts de diferència va enfonsar l'ànim dels aficionats, que en molts casos van decidir resignar-se a seguir la part final del partit esperant el miracle. Segurament per evitar el patiment hi va haver qui va preferir marxar abans d'acabar i el gest més repetit

va ser el de refregar-se la cara amb les mans intentant trobar una explicació a per què està costant tant al Girona sentenciar l'ascens.

Malgrat confirmar-se la derrota i deixar mala imatge en els segons quaranta-cinc minuts, la majoria de seguidors van tornar cap a casa capcots però confiats que celebrar l'ascens a Montilivi serà molt més bonic i especial.

Sense entrades per la visita del Saragossa a Girona, s'espera una nova festa a l'estadi i també a cada local on es pugui veure el partit. A dues jornades de finalitzar la lliga el que ningú preveu és que la sentència de l'ascens es pugui fer esperar una setmana més i s'hagi d'anar a certificar a Còrdova.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/29/girona-leuforia-resignacio-45-minuts/848854.html?utm_source=rss